

Сиракъ.

Разказъ отъ М. Косева.

а нѣма шумъ! — каза надзирателката и изподъ вѣжди изгледа групата възпитаници — сираци, събрани на слѣдобѣдна почивка въ общата зала на сиропиталището. Тя бавно притвори слѣдъ себе си вратата. Дѣцата стояха неподвижно нѣколко минути, като се вслушваха въ затихващитѣ стѣпки на надзирателката. Обща въздишка се понесе изъ жглитѣ на залата, когато вратата се притвори и въ коридора стана тихо. Четири-годишната Катя безгрижно забарабани съ пълнитѣ си прѣстчета по стѣклото на прозореца, прѣзъ който се виждаше потъмнѣлото отъ облаци небе.

— Дъждъ, дъждъ! весело завика тя, когато първитѣ капки накичиха прозореца. Ахъ, вижте, вижте! Чукъ-чукъ . . . Чукъ-чукъ . . .

— Ехъ, и тая недѣля не ще ни заведатъ на кинематографъ, — се обади нѣкое отъ по-възрастнитѣ дѣца. А ти, Катенце, като че се радвашъ на това.

— Владо, разкажи нѣкоя отъ миналитѣ картини — каза слабичката Василка и умолително се приближи.

— Че какво? Сѣкашъ запитаха тѣжнитѣ тъмни очи на момчето.

— Разкажи за „Кученцето и двѣтѣ му приятелки“ или за „Петърча“, — подеха наведнажъ нѣколко дѣца и се струпаха около Влада.